

Minden idők egyik legrosszabb verse

Puskás Panni

(Győr, 1987):

a Károli Gáspár Református Egyetem Színházudomány szakán szerzett diplomát. Szerkesztőként és színházi kritikusként dolgozik a *Revizor* kritikai portáljánál, valamint külsős újságróként több másik lapnál. Novellái 2015 óta jelennek meg elsősorban az *Élet és Irodalomban* és a *Jelenkor Online*-on. 2017-ben csatlakozott a Független Mentorhálózatához Kiss Tibor Noé mentoráltjaként. 2021-ben jelenik meg első kötete a *Magvető* Kiadónál *A rezervátum visszafoglalása* címmel.

Liberális feminista, az Üvegplafon blog egyik alapítója, jelenleg a Glamour magazinba ír hónapról hónapra feminista tárgyú cikkeket. A szerző portréfotóját Csányi Krisztina készítette.

A Műhely-rovat irodalmi játék és kapocs kíván lenni a benne szereplő szerzők és a folyóirat lapszámai között. Minden számban egy erre felkért szépíró az előző lapban szereplő alkotást kapja inspiráló alapként, műfaji megkötés nélkül írja meg saját művét, amely aztán a következő résztvevő kiindulópontjává szolgál majd. Ebben a számban Puskás Panni már az előző számban olvasható Nádasdy-műre született műve olvasható.

Úgy vettem észre, hogy egy ideje mindenről csak egyetlen dolog jut az eszedbe: saját magad. Ezért fáradhatatlanul elemezzük a személyiségedet éjjelente Budapest romkocsmáiban. Csendes, Szimpla, Dupla, Extra, Kisüzem és Rácskert, aztán végre megérkezünk a Jelenbe. Te holnaptól nem iszol, mondod büszkén két sör és Unicum között, mert rájöttél, hogy már egészen kicsi korodtól fogva a pia baszta el az életed. Voltál ugyanis családállításon, és képzeljem el, hogy ott lehívtad az anyádat, és kiderült, hogy azért vannak kötődési zavaraid, mert a szüleid nem is akartak téged igazán, hanem csak be voltak rúgva, és elfelejtettek védekezni. Hát, nem örület? Örület, de, mondom, és a szádat bámulom, miközben a szavakat formálod vele. Mindegy is, hogy mit mondasz, bárhogyan szép vagy. Holnaptól tehát teljes absztinencia következik, és örülnél neki, ha én sem innék többet, amikor találkozunk, de az segítene a legtöbbet, ha leszoknék veled teljesen, mert szerinted ez magasabb szintre tudná emelni a kapcsolatunkat. Különben az új köteted is erről fog szólni, meg arról a rengeteg tapasztalatról, amit a családállításon szerzel, mert higgyem el, hogy előtted most az alkotásnak egy egészen új dimenziója tárult fel, amelynek a tudatmódosítás már nem szerves része többé, a művészet által fogsz közelebb kerülni saját magadhoz. Elhiszem.

Egyáltalán nem tartom fontosnak, hogy érdeklődj irántam. Velem úgysem történik semmi szóra érdemes. Amikor nem vagyok veled, csak ülök a földszinti albrétlemben, amely sötét, hűvös és nedves. Többnyire forró teát iszogatok a zöld kanapémon, sorozatokat nézek a laptopon, és a bőröm szép lassan feloldódik a párás levegőben. A felső hámrétegek kis dörzsölés hatására egyszerűen leválnak rólam. Ha a sorozatban a főszereplők megszeretik egymást, rád gondolok és boldog vagyok, amikor összetörik a szívük, rád gondolok és szenvedek. Könnyeimmel rengeteg víz távozik belőlem, térfogatom percről percre csökken. A képeidet nézem a Facebookon, el akarok jutni az önsajnálát legvégűs pontjáig, és néha úgy tűnik, sikerül is.

Este megérkezel, jelentőségteljes mozdulattal teszed a konyhaasztalra az ásványvizet palackokat. Azt mondd, szomjas vagy, és hogy hiába figyelsz a hidratálásra, valahogy mindig úgy érzed, ki vagy száradva. Hogy az elmúlt egy héten nem haladtál a kötetteddel, mert egyetlen sort sem voltál képes leírni, és lehet, hogy elvesztetted a tehetségedet és a kreativitásodat. Sápadt vagy, kétségbeesett, én meg örülök neki, mert már időtlen idők óta le akarok feküdni veled, és úgy érzem, eljött a nagy pillanatom. Azt mondom, hogy minden briliáns szerző életében vannak megakadások, és hogy biztos vagyok benne, hogy ez nem burn out, mert az olyan tehetséges emberek, mint te, mind átélik ezeket a nehézségeket, hogy végül is új erőre kapjanak, és szárnyalni kezdenek. És teljesen lehetetlennek tartom, hogy te a kreativitásodat, ahogy te mondd, el lehetne veszíteni, hiszen ha csak a legelső kötetedet vesszük, már abból is tisztán látszott, hogy nagyon formabontó alanyi lírát írsz. A második kötetéről pedig, emlékezz csak vissza, azt írták a kritikusok, hogy elemi erővel és leplezetlen őszinteséggel dolgozol fel benne az édesapád elvesztésének fájdalmát, hogy az a könyv a gyászfolyamat maga. Különben, teszem hozzá, én is úgy gondolom, hogy páratlan tehetségű költő vagy, hiszen ezek a kötetek az én életemet is gyökeresen megváltoztatták, úgy érzem, jobb ember lettem tőlük.

Van még sok gondolat és kritikákból vett szó szerinti idézet a fejemben, de többet nem kell megszólalnom, mert ennyi elég is, hogy végre megcsókolj. Eldőlünk a kanapén, én pedig úgy érzem, hogy megérte várni, mostantól végre együtt leszünk, a sorsunk beteljesedett. Tollasozni járunk majd a Margitszigetre, bemutatlak a barátainknak, anyuéknak, összeházasodunk, közös lakást veszünk hitelből, lesz két gyerekünk, és én figyelni fogok rá, hogy mindig legyen elég önbizalmad és tered alkotni. Nagy művész leszel, amitől boldog leszel, amitől boldog leszek én is, a két gyerekünk is. A pénzről majd én gondoskodom, elmegyek egy multihoz HR-esnek, a gyerekekért is eljárak majd az oviba és a suliba, elvégzem a házimunkát, és esküszöm, hogy egyszer sem fogok megsértődni, ha becsukod előttünk a dolgozószobád ajtaját, mert nyugalomra lesz szükséged az íráshoz. Tökéletes vagyok számodra, és ezt már te is tudod.

Mikor reggel felébredünk, sűrű kód gomolyog a lakásban, amitől az éjjeli szekrényt is alig látni. Kérdezed, hogy hány óra van, fél tíz, mondom, mikor nagy nehezen megtalálom a telefonom, te meg teátrálisan kiugrasz az ágyból, magadra húzkodod a ruhádat, kávéra sincs idő, jaj, nagyon sietned kell. Vasárnap van, pontosan tudom, hogy semmi dolgod, de kapkodok én is, hogy segítsek neked gyorsan elkészülni. Szia, majd beszélünk, ezzel lépsz ki az ajtón, én meg utánad szólok, hogy szeretlek. Válasz nem jön rá, és már biztos vagyok benne, hogy nem beszélünk többet, szia. Háromnegyed tíz, a szobában oszlani kezd a kód, oszlani kezdek vele én is. Tízre átlátszó leszek, negyed tizenegyre egészen eltűnök.

Úgy vonszolod magad a hetedik kerület utcáin, mintha a sivatagban lennél, majd belepusztulsz a szomjúságba. Végül a Hableány kocsmában találsz menedéket, ahol egy csapat részeg angol fiatal afterezik. Beülsz az egyik sarokba, rendelsz egy fröccsöt valamelyik túlárazott középkeletgóriás borból, de legalább hideg, biztosan oltani fogja a több mint egyhetes szomjád. Iszol egy kortyot, és örömmel nézel a fröccs felszínén gyöngyöző buborékokra, és

akkor hirtelen meglátod magadat a pohárban. A szembesülés rendkívül felkészületlenül ér. Rájössz, hogy akit egész életedben kerestél, az mindig is ott volt az orrod előtt, hogy nem a szüleiddel való kapcsolatod számít, és nem is az egyéjszakás numerák, a félresikerült párkapcsolat-kezdemények, hanem csakis az az egyetlen arc ott az italod felszínén. Itt az idő, hogy mások helyett végre saját magaddal foglalkozz, hogy beteljesítsd azt, amire hívatott vagy. Ebben az arcban minden ott van: tehetség, erő, szépség, intellektus, élettapasztalat, a tekinteted az elmúlt években egyre mélyebb és bölcsőbb lett. Meg akarod csókolni ezt a képet, úgyhogy a szádhoz emeled a poharad, ajkadat a hűvös ital csak még forróbbá teszi. Mohón iszol, de nem hagyhatod, hogy elfogyj, úgyhogy mielőtt kiürülne a pohár, azonnal kéred a következőt, tollat és papírt húzol elő a táskádból, és írni kezdesz. Beleadsz apait, anyait, hogy megírd életed nagy művét, az utolsót, szép lassan feloldódsz a szövegben, eggyé válsz vele. Eltűnsz, csak a toll, az üres poharak és ez a vers marad utánad. Sajnos nem túl jó vers. Valójában elég rossz – legalábbis a kritikusok szerint.